

HUGLEIÐING

Riesling hvítvíni, eina góða dessert við sherry og so settu vit okkum øll í hugnaligu stovuna at prátast afturvið kaffi, cognac og einari góðari cigar – hugni, vælvera, kærlíki, - those were the days.

Ídag er pápi, omma og fastir farin heim til Harran – húsið undir Heygnum er selt, ongi Heyggjafólk eru eftir og okkara ætt farin av Tvøroyri. Hjá okkum er nú øskukalt.

Í farna august mánaða, nær mínum sekstiseks ára føðingardegi hevði eg avgjørt at fara aftur á Kirkjuvatn aftaná sløk fyri ári – ofta hevði eg sett mær fyri at fara

aftur á hesar gomlu gøtur, men ikki fingið tað upp í lag.

Eg koyri gjøgnum Øravík, veðrið er sera gott og lýtt, fólk eru í bønnum. Pápi segði altíð, at her frá kom okkara faðir ætt, bað meg ikki gloyma tað, ikki gloyma røturnar, okur er Ørvingar og so brosaði hann.

Eg steðgi á Øraskarði, har er ótrúliga vakurt, fyri tær breiðir seg Tvøroyrar fjørður, Nípan, Báradrangur, Dímun og Skúvoy, Øravík, Tjaldavík og vakri gamli tingstaðurin Uppi Millum Stovur. Her hevur mangt ólukkudýrið fingið sín deyðadóm og hongdur sama dag niðri á Gálganum fyri av neyð at hava tikið ein seyð og har

fekk Dómarin fjallstavin hjá Snæbirni millum eyguni.

Og tú sær alt tað vakra landslagið oman ímóti Famien, hamrar og fjøll og Vesturhavið blikar. Øll tey vøkru fjøllini og so sermerkti Borgarknappur, Elin pápasystur segði at abbi mín Johan Úr Øravík hevði staðið ovast á honum sum unglingi, eg hugdi altíð niðan á Borgarknapp at vita um eg sá abba.

Eg seti bilin á okkara gamla øki og so at ganga. Gøtan er enn har og skjótt eru spógvar at hoyra sum bjóða mær vælkomnan aftur aftaná øll hesi ár.Undirløgugrasið og blómandi klokkulyngur

eru har framvegis, onki er broytt, tað er bara eg sum eri broyttur. Tað er so lýtt og fjálgt og í minum sinni hevur fyrsta følvið lagt seg. Og nú dagar mitt barndóms Kirkjuvatn aftur fram, ein stór lóta. Riturnar karra júst sum áður.Eg seti meg á ein stein við vatni har vit ofta sótu. Eg havi ikki tráduni við, latið tankarnar reika um tað sum er farið og tey sum eru farin og eg gleðist um tøgna og hesa stórslygu náttúru,so vakurt so vakurt, lítið sæst til farveg eftir fólki. Alt hetta økið eigur at verða friðað og lagt út sum Tjóðarpark samanvið Hvannhaga so at nakað verður eftir til okkara

eftirkomarar. Hetta er Guðs fullkomna skaparverk sum vit hava skyldu at verja. Eg minnst at eg einaferð skrivaði mínar stavir á ein stein við vatni, eg leiti, men finni onki, stavirnir eru fúnaðir burtur júst sum eg sjálvur skjótt fúni og verði til dust.

So raggi eg mær aftur til bilin – sera fegin um lötuna, hon gjørdi meg glaðan og ríkan í sinninum. Túrurin er væl styttri enn tá eg gekk hann sum óviti. Lívið er løgið : Ígjárvöldið leiddi pápi meg heim, ídag havi eg seks abbaðørn sum eg skal leiða heim.

Komin til Øravíkar støðgi eg við steinin sum pápi

tók stig at reisa um kenda handilsmannin Johan Mortensen. Steinurin er veður-bardur og búmerki hjá Mortensens handlinum, eitt M sum stóð á skorsteinum á guvuskipunum er farið.

Tá pápi lá til tað seinasta fekkst lítið samband við hann. Eitt kvøldi eg standi við song hansara kom eg at hugsa um allar okkara sílatúrur, og eg sigi spakuliga við hann “Pápi, minnst tú tá vit fiskaðu síl saman”? eg væntaði onki svar, men bráðliga nú letur í honum “long time ago” hesi vóru hansara senastu orð til mín í hesum heimi.